

1η Ενότητα, Η Ελένη και η καταστροφή της Τροίας

Εἰ ἐν Ἰλίῳ Ἑλένη ἦν,
ἀπέδοντο ἄν αὐτὴν τοῖς Ἑλλησιν οἱ Τρῶες,
ἐκόντος γε ἢ ἄκοντος Ἀλεξάνδρου.
Οὐ γὰρ δὴ οὕτω γε φρενοβλαβῆς ἦν Πρίαμος οὐδὲ οἱ ἄλλοι
Τρῶες,
ὥστε τοῖς σφετέροις σώμασι καὶ τοῖς τέκνοις καὶ τῇ πόλει
κινδυνεύειν ἐβούλοντο,
ὅπως Ἀλέξανδρος Ἑλένη συνοικῆ.
Εἰ δὲ τοι καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις ταῦτα ἐγίνωσκον,
ἐπεὶ πολλοὶ μὲν τῶν ἄλλων Τρῶων, μάλιστα δὲ οἱ αὐτοῦ
υἱεῖς,
ὅποτε συμμίσγοιεν τοῖς Ἑλλησιν, ἀπάλλυντο,
Πρίαμος, εἰ καὶ αὐτὸς Ἑλένη συνώκει,
ἀπέδωκεν ἄν αὐτὴν Μενελάῳ,
ἵνα αὐτὸς καὶ οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ ἀπαλλαγείεν τῶν παρόντων
κακῶν.
Ἄλλ' οὐ γὰρ εἶχον Ἑλένην ἀποδοῦναι
οὐδὲ λέγουσιν αὐτοῖς τὴν ἀλήθειαν ἐπίστευον οἱ Ἑλληνες,
ὥς μὲν ἐγὼ γνώμην ἀποφαίνομαι,
τοῦ δαιμονίου παρασκευάζοντος
ὅπως πανωλεθρία ἀπολόμενοι
καταφανῆς τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις ποιήσωσι,
ὥς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων
μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαι παρὰ τῶν θεῶν.

2η Ενότητα, Θυσία για την πατρίδα

Ὡστε προσήκει τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι,
οἵτινες ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύσαντες
οὕτω τὸν βίον ἐτελεύτησαν,
οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ
οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον,
ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον.
Καὶ γὰρ τοι ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνήμαι,
ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί·
οἱ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί,
ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.
καὶ γὰρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ,
καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ
πλούτου,
ὥς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας
ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.

Ἄν ἡ Ελένη βρισκόταν στην Τροία,
οἱ Τρῶες θὰ τὴν ἔδιναν στους Ἑλληνες,
μὲ τὴ θέληση ἢ χωρὶς τὴ θέληση τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Γιατὶ βέβαια δὲν ἦταν τόσο παράφρονας ὁ Πρίαμος οὔτε οἱ
ἄλλοι Τρῶες,
ὥστε νὰ βάζουν σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τὴ δική τους καὶ τῶν
παιδιῶν τους καὶ τῆς πόλης τους,
για νὰ ζεῖ ὁ Ἀλέξανδρος μαζί με τὴν Ελένη.
Κι ἂν βέβαια καὶ στα πρώτα χρόνια εἶχαν αὐτὴ τὴ γνώμη,
ὅταν πολλοὶ ἄλλοι Τρῶες καὶ μάλιστα καὶ τὰ παιδιά του,
σκοτώνονταν ὅσες φορές συγκρούονταν με τοὺς Ἑλληνες,
ὁ Πρίαμος, ἀκόμη κι ἂν συγκατοικούσε ὁ ἴδιος με τὴν
Ελένη,
θὰ τὴν ἐπέστρεφε στο Μενέλαο,
για νὰ ἀπαλλαγοῦν ὁ ἴδιος καὶ οἱ ὑπήκοοί του ἀπὸ τὶς
συμφορὲς τῆς ἐποχῆς τους.
Ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν Ελένη, για νὰ τὴν ἐπιστρέψουν
οὔτε τοὺς πίστευαν οἱ Ἑλληνες, παρόλο που αὐτοὶ ἔλεγαν
τὴν ἀλήθεια,
ὅπως ἐγὼ πιστεύω,
ἐπειδὴ ὁ θεὸς μηχανευόταν
μὲ τὴν ολοκληρωτικὴ τους καταστροφή
νὰ κάνουν ολοφάνερο στους ἀνθρώπους αὐτὸ
ὅτι δηλαδή για τὶς μεγάλες ἀδικίες
μεγάλες εἶναι καὶ οἱ τιμωρίες ἀπὸ τοὺς θεοὺς.

Ἡρόδοτος, Ἱστορίη 2.120 (διασκευή)

Επομένως ταιριάζει νὰ θεωροῦμε αὐτοὺς πάρα πολὺ
ευτυχισμένους,
οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ κινδύνευσαν για τὰ πιο μεγάλα καὶ τὰ πιο
ωραία
ἐτσι τελείωσαν τὴ ζωὴ τους,
χωρὶς νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς εαυτοὺς τους στὴν τύχη
οὔτε νὰ περιμένουν τὸ φυσικὸ θάνατο,
ἀλλὰ με τὸ νὰ προτιμήσουν τὸν πιο ωραῖο.
Καὶ γι' αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀγέραςτες οἱ μνήμες τους
καὶ ἀξιοζήλευτες οἱ τιμές τους ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·
αὐτοὶ πενθοῦνται λόγω τῆς φύσης τους ὡς θνητοί,
ἐξυμνοῦνται ὁμως ὡς ἀθάνατοι λόγω τῆς γενναιότητάς τους.
Καὶ γι' αὐτὸ βέβαια θάβονται με δημοσία φροντίδα
καὶ καθιερώνονται ἀγῶνες δύναμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου
πρὸς τιμὴ τους,
μὲ τὴν ιδέα ὅτι (ἐπειδὴ) εἶναι ἀξιοὶ αὐτοὶ που ἔχουν
σκοτωθεῖ στὸν πόλεμο
νὰ τιμῶνται με τὶς ἴδιες τιμές με τοὺς ἀθανάτους.

Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ,
καὶ μόνοις τούτοις ἀνθρώπων οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι,
οἵτινες, ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον,
ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον.

Εγώ λοιπόν και τους καλοτυχίζω και τους ζηλεύω για το θάνατό τους
και νομίζω ότι μόνο αυτοί από τους ανθρώπους άξιζαν να ζήσουν,
οι οποίοι, αφού έλαβαν θνητά σώματα,
κληροδότησαν αθάνατη μνήμη λόγω της ανδρείας τους.

Λυσίας, Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς 79-81

4η Ενότητα, Τα πλεονεκτήματα της ειρήνης

Ἄρ' οὖν ἂν ἐξαρκέσειεν ἡμῖν,
εἰ τὴν πόλιν ἀσφαλῶς οἰκοῖμεν
καὶ τὰ περὶ τὸν βίον εὐπορώτεροι γιγνοίμεθα
καὶ τὰ τε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὁμονοοῖμεν
καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εὐδοκιμοῖμεν;
Ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγοῦμαι τούτων ὑπαρξάντων
τελέως τὴν πόλιν εὐδαιμονήσειν.
Ὁ μὲν τοίνυν πόλεμος ἀπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων
ἀπεστέρηκεν·
καὶ γὰρ πενεστέρους ἐποίησεν καὶ πολλοὺς κινδύνους
ὑπομένειν ἠνάγκασεν
καὶ πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαβέβληκεν καὶ πάντας τρόπους
τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.
Ἦν δὲ τὴν εἰρήνην ποιησόμεθα,
μετὰ πολλῆς μὲν ἀσφαλείας τὴν πόλιν οἰκήσομεν,
ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων καὶ ταραχῆς,
καθ' ἑκάστην δὲ τὴν ἡμέραν πρὸς εὐπορίαν ἐπιδώσομεν,
ἀδεῶς γεωργοῦντες καὶ τὴν θάλατταν πλέοντες
καὶ ταῖς ἄλλαις ἐργασίαις ἐπιχειροῦντες
αἱ νῦν διὰ τὸν πόλεμον ἐκλελοίπασιν.
Ὅψόμεθα δὲ τὴν πόλιν διπλασίας μὲν ἢ νῦν τὰς προσόδους
λαμβάνουσαν,
μεστὴν δὲ γιγνομένην ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων,
ᾧν νῦν ἐρήμη καθέστηκεν.
Τὸ δὲ μέγιστον· συμμάχους ἔξομεν ἅπαντας ἀνθρώπους,
οὐ βεβιασμένους, ἀλλὰ πεπεισμένους.

Αραγε, λοιπόν, θα ήταν αρκετό σ' εμάς,
και να διοικούμε την πόλη με ασφάλεια
και στα σχετικά με τη ζωή να γινόμαστε πιο πλούσιοι
και να έχουμε ομόνοια μεταξύ μας
και να χαίρουμε εκτίμησης μεταξύ των Ελλήνων;
Γιατί εγώ βέβαια νομίζω ότι αν γίνουν αυτά
η πόλη ολοκληρωτικά θα ευτυχήσει.
Ο πόλεμος λοιπόν, μας έχει στερήσει από όλα αυτά που
έχουν λεχθεί
και φτωχότερους μας έκανε και μας ανάγκασε να
ανεχόμαστε πολλούς κινδύνους
και μας έχει συκοφαντήσει στους Έλληνες και μας έχει
ταλαιπωρήσει με κάθε τρόπο.
Αν όμως συνάψουμε την ειρήνη,
θα κατοικήσουμε την πόλη με πολλή ασφάλεια,
αφού απαλλαγούμε από πολέμους και κινδύνους και
διχόνοιες,
και κάθε μέρα θα γινόμαστε πιο εύποροι,
χωρίς φόβο καλλιεργώντας τη γη και πλέοντας τη θάλασσα
και ασχολούμενοι με τα άλλα επαγγέλματα
τα οποία έχουν εκλείψει εξαιτίας του πολέμου.
Και θα δούμε την πόλη να αποκτά διπλάσια έσοδα απ' ό,τι
τώρα
και να γεμίζει από εμπόρους και ξένους και μετοίκους,
από τους οποίους τώρα έχει ερημωθεί.
Και το σημαντικότερο· θα έχουμε συμμάχους όλους τους
ανθρώπους,
όχι εξαναγκασμένους, αλλά με τη θέλησή τους (έχοντας
πεισθεί).

Ἴσοκράτης, περὶ εἰρήνης 19-21

6η Ενότητα, Η μουσική εξημερώνει

Μουσικὴν [...] πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὄφελος
ἀσκεῖν,
Ἄρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον. [...]
Παρὰ μόνοις γὰρ Ἄρκάσι πρῶτον μὲν οἱ
παῖδες ἐκ νηπίων
ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ
παιᾶνας,

Εἶναι ωφέλεια για όλους τους ανθρώπους να
ασκούν τη μουσική
για τους Ἀρκάδες όμως είναι αναγκαίο. [...]
Γιατί μόνο στους Ἀρκάδες πρώτα πρώτα τα
παιδιά από τη νηπιακή τους ηλικία
συνηθίζουν να τραγουδούν σύμφωνα με τους
μουσικούς ρυθμούς τους ὕμνους και τους

οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια τοὺς ἐπιχωρίους ἤρωας καὶ θεοὺς ὕμνουσι·

μετὰ δὲ ταῦτα [...]πολλῇ φιλοτιμίᾳ χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις [...]

καὶ τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων ἀρνηθῆναί τι μὴ γινώσκειν οὐδὲν αἰσχρὸν ἡγοῦνται,

τὴν γε μὴν ᾠδὴν οὐτ' ἀρνηθῆναι δύνανται διὰ τὸ κατ' ἀνάγκην πάντας μανθάνειν,

οὐθ' ὁμολογοῦντες ἀποτρίβεσθαι

διὰ τὸ τῶν αἰσχρῶν παρ' αὐτοῖς νομίζεσθαι τοῦτο.

Ταῦτά τέ μοι δοκοῦσιν οἱ πάλαι παρεισαγαγεῖν

οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν,

ἀλλὰ θεωροῦντες μὲν τὴν ἐκάστων αὐτουργίαν

καὶ συλλήβδην τὸ τῶν βίων ἐπίπονον καὶ σκληρόν,

θεωροῦντες δὲ τὴν τῶν ἠθῶν αὐστηρίαν,

ἣτις αὐτοῖς παρέπεται

διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ψυχρότητα καὶ στυγνότητα

τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς τόποις ὑπάρχουσαν.

παιάνες,

με τοὺς οὐσίους ο καθέννας σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα υμνεῖ τους τοπικούς ἥρωες καὶ τοὺς θεοὺς·

μετὰ ἀπὸ αὐτὰ [...] με μεγάλο συναγωνισμό χορεύουν κάθε χρόνο με τη συνοδεία των αὐλητῶν του Διονύσου στα θεάτρα [...]

Και ἀπὸ τα ἄλλα μαθήματα

δε θεωροῦν καθόλου ντροπὴ να παραδεχτοῦν ὅτι δε γνωρίζουν κάτι,

το τραγοῦδι ὅμως οὔτε μποροῦν να αρνηθοῦν ἐπειδὴ υποχρεωτικά ὅλοι το μαθαίνουν, οὔτε, αν το παραδεχτοῦν, μποροῦν να απαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτό

ἐπειδὴ αὐτό θεωρεῖται ντροπὴ στην κοινωνία τους.

Αὐτά μου φαίνεται ὅτι τα θέσπισαν οἱ παλαιοὶ

ὄχι για να καλλιεργήσουν τη φιληδονία και την επίδειξη πλούτου,

ἀλλὰ ἐπειδὴ παρατηροῦσαν το μόχθο του καθενός

και με λίγα λόγια την επίπονη και σκληρὴ ζωὴ,

και ἐπειδὴ ἐβλεπαν την αὐστηρότητα των ἠθῶν,

η οποία τους ακολουθεῖ

ἐξαιτίας του ψύχους και της τραχύτητας του τόπου στον οποίο ζουν

και η οποία ὑπάρχει στο μεγαλύτερο μέρος αὐτῶν των τόπων.

Πολύβιος, Ἱστορία 4.20.4-21.1

8η Ενότητα, Ἐνα παράδειγμα σεβασμοῦ προς τοὺς γονεῖς

Λέγεται γοῦν ἐν Σικελίᾳ

(εἰ γὰρ καὶ μυθωδέστερόν ἐστιν, ἀλλ' ἀρμόσει καὶ ὑμῖν ἅπασι τοῖς νεωτέροις ἀκοῦσαι)

ἐκ τῆς Αἴτνης ῥύακα πυρὸς γενέσθαι·

τοῦτον δὲ ρεῖν φασιν ἐπὶ τὴν ἄλλην χώραν,

καὶ δὴ καὶ πρὸς πόλιν τινὰ τῶν ἐκεῖ κατοικουμένων.

Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους ὀρμησαι πρὸς φυγὴν,

τὴν αὐτῶν σωτηρίαν ζητοῦντας,

ἕνα δὲ τινὰ τῶν νεωτέρων,

ὀρῶντα τὸν πατέρα πρεσβύτερον ὄντα

καὶ οὐχὶ δυνάμενον ἀποχωρεῖν,

ἀλλὰ ἐγκαταλαμβανόμενον, ὑπὸ τοῦ πυρός,

ἀράμενον φέρειν.

Φορτίου δ', οἶμαι, προσγενομένου καὶ αὐτός ἐγκατελήφθη.

Ἦθεν δὴ καὶ ἄξιον θεωρῆσαι τὸ θεῖον,

Λέγεται λοιπὸν ὅτι στη Σικελία

(γιατί αν και μοιάζει με μῦθο, ταιριάζει ὅμως να την ἀκούσετε και εσεῖς ὅλοι οἱ νεότεροι)

ξεχύθηκε πύρινο ποτάμι ἀπὸ την Αἴτνα·

αὐτό λοιπὸν λένε ὅτι ἔρεε προς την ὑπόλοιπη χώρα,

και μάλιστα προς κάποια πόλη ἀπὸ αὐτές που βρίσκονταν ἐκεῖ.

[Λένε ἀκόμη], ὅτι οἱ ἄλλοι ὀρμησαν να φύγουν

ζητώντας τη σωτηρία τους,

ένας ὅμως ἀπὸ τοὺς νεότερους,

ἐπειδὴ ἐβλεπε ὅτι ο πατέρας του ἦταν γέρος

και δεν μπορούσε να φύγει,

και ὅτι μένει ἀποκλεισμένος,

αφού τον σήκωσε στους ὤμους του, τον μετέφερε.

Επειδὴ ὅμως, ὅπως νομίζω, προστέθηκε φορτίο, ἀποκλείσθηκε και ο ἴδιος.

Απὸ αὐτό το γεγονός ἀξίζει να προσέξουμε ὅτι το θεῖο

ὅτι τοῖς ἀνδράσιν τοῖς ἀγαθοῖς εὐμενῶς ἔχει.
Λέγεται γὰρ κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον
περιρρηῆναι τὸ πῦρ καὶ σωθῆναι τούτους μόνους,
ἀφ' ὧν καὶ τὸ χωρίον ἔτι καὶ νῦν
προσαγορεύεσθαι τῶν εὐσεβῶν χῶρον·
τοὺς δὲ ταχεῖαν τὴν ἀποχώρησιν ποιησαμένους
καὶ τοὺς ἑαυτῶν γονέας ἐγκαταλιπόντας,

ἅπαντας ἀπολέσθαι

δείχνει συμπάθεια στους αγαθούς (ενάρετους) ανθρώπους.
Γιατί, λέγεται ότι κυκλικά στον τόπο εκείνο
έτρεξε η λάβα και σώθηκαν μόνο αυτοί,
από τους οποίους και η τοποθεσία ακόμη και σήμερα
ονομάζεται «χώρος των ευσεβών»·
αντίθετα εκείνοι που έφυγαν γρήγορα
εγκαταλείποντας τους γονεῖς τους,
χάθηκαν ὅλοι.

Λυκούργος, Κατά Λεωκράτους

9η Ενότητα, Οι νόμοι επισκέπτονται το Σωκράτη στη φυλακή

Εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθένδε εἶτε ἀποδιδράσκειν,
εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο,
ἐλθόντες οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως
ἐπιστάντες ἔροιντο·
Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῶ ἔχεις ποιεῖν;
Ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῶ ἔργῳ ὃ ἐπιχειρεῖς
διανοῆ τούς τε νόμους ἡμᾶς ἀπολέσαι
καὶ σύμπασαν τὴν πόλιν τὸ σὸν μέρος;
Ἦ δοκεῖ σοι οἷόν τε
ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ ἀνατετράφθαι,
ἐν ἧ ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι μηδὲν ἰσχύωσιν
ἀλλὰ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἄκυροί τε γίνωνται καὶ
διαφθείρωνται;
Τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα;
Πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ, εἰπεῖν
ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμένου
ὅς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάτει κυρίας εἶναι.
Ἦ ἐροῦμεν πρὸς αὐτούς ὅτι
«Ἡδίκη γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν δίκην
ἔκρινεν;»
Ταῦτα ἢ τι ἐροῦμεν;

Αν, ἐνὼ σκοπεύουμε εμεῖς εἶτε να δραπετεύσουμε ἀπὸ ἐδῶ,
εἶτε ὅπως ἀλλιῶς ταιριάζει να ὀνομάσουμε μια τέτοια
πράξη,
αφοῦ ἐρχονταν οἱ νόμοι καὶ οἱ δημόσιες ἀρχές
καὶ σταθόν μπροστὰ μας μᾶς ρωτήσουν:
Πες μας, Σωκράτη, τι ἔχεις στο νοῦ σου να κάνεις;
Κάτι ἄλλο ἢ με αὐτὴν τὴν πράξη που ἐπιχειρεῖς
σκέφτεσαι καὶ ἐμᾶς τοὺς νόμους να καταστρέψεις
καὶ ὅλη τὴν πόλη ὅσο περνάει ἀπὸ τὸ χέρι σου;
Ἦ φαντάζεσαι ὅτι εἶναι δυνατό
να ὑπάρχει ἀκόμη ἐκείνη ἡ πολιτεία καὶ να μὴ ἔχει
καταλυθεῖ
στὴν ὁποία οἱ δικαστικές ἀποφάσεις δεν ἔχουν καμιά
δύναμη
ἀλλὰ καὶ ἀκυρώνονται καὶ καταστρέφονται ἀπὸ τοὺς
ἀπλοὺς πολίτες;
Τι θα πούμε, Κρίτωνα, σ' αὐτά καὶ σ' ἄλλα παρόμοια;
Γιατί πολλὰ θα μπορούσε κάποιος να πει, κι ἰδιαίτερα ἕνας
ῥήτορας
για να υπερασπιστεῖ αὐτὸ τὸ νόμο που κινδυνεύει να
καταλυθεῖ
ο ὁποῖος ὀρίζει οἱ δικαστικές ἀποφάσεις να ἔχουν κύρος.
Ἦ θα πούμε σ' αὐτούς ὅτι
«επειδὴ μας ἀδικούσε ἡ πόλη καὶ δεν ἔκρινε δίκαια τὴ
δίκη»;
Αὐτά θα πούμε ἢ κάτι ἄλλο;

Πλάτων, Κρίτων 50a-c

Πηγή : Ελληνικός Πολιτισμός

Επιμέλεια : Κ.Χαλέπη